

Astetta syvällisempää... Olen ranta, sateiden piiskaama, auringon paahtama. Luokseni on tultu nauttimaan auringosta, ihmiset ovat rakentaneet minuun omat kauniit hiekkalinnansa. Sateen sattuessa linnat sortuvat, ihmiset kaikkoavat, ja jään yksin. Yksin aaltojen pyyhittäväksi, puhdistettavaksi. Kaikki alkaa alusta. Lempeät laineet silittävät hellästi, ja pimeään tullen nousuvesi hukuttaa minut syleilyynsä. Päivän kirkastuessa jään taas ihmisten itsekkään mukavuudenhalun alle. Vesi on kauempana, mutta tunnen ja tiedän sen läsnäolon, muistan nousuveden tuoman huolettomuuden. Se saa minut odottamaan seuraavaa yötä. En tunne muita vesiä, en kuule toisten aaltojen liplatusta enkä tiedä toisten laineiden lämpöä, mutta voi, jos näkisin kuinka mereni nuolee toisia rantoja, kuinka aallot painuvat muihin poukamiin. Kunpa en tietäisi. Ja taas nousuveden aikaan otan sinut avosylin vastaan, jokaisen pisaran, ja hukuttaudun, annan sinun ympäröidä minut. Ja yhtäkkiä on aamu.